

Udenrigsministeriet

Juridisk Tjeneste, EU-retskontoret

Asiatisk Plads 2 – 1448 København K

Tlf.: 33 92 03 24 E-mail: JTEU@um.dk

JTEU j.nr. 2015 - 30240

4. marts 2022

Liste over judicielle aktiviteter i sager af dansk interesse

Til orientering fremsendes nedenstående liste over EU-Domstolens aktiviteter i de kommende tre uger i retssager, som har den danske regerings interesse. For så vidt angår sager, hvor der er nedsat procesdelegation, indeholder listen oplysninger om tidspunktet for mundtlig forhandling, fremsættelse af generaladvokatens forslag til afgørelse (GA) og afsigelse af dom. I sager, der i øvrigt følges af den danske regering, oplyses der om tidspunkt for generaladvokatens forslag til afgørelse og afsigelse af dom. Generaladvokatens udtalelser og EU-Domstolens domme offentliggøres på EU-Domstolens hjemmeside (<http://curia.europa.eu/>) på selve datoen for fremsættelse eller afsigelse.

Der tages forbehold for, at listen er udarbejdet på baggrund af EU-Domstolens retslistes, og at EU-Domstolen med kort varsel kan foretage ændringer i egne retslistes.

Liste over sager, hvor der nedsat procesdelegation:

Sagsnr.	Titel og kort sagsresumé	Deltager i PD	Proces-skridt	Dato
C-22/21	<p>Minister for Justice and Equality</p> <p><u>Emne:</u> Opholdsdirektivet og begrebet „hører til unionsborgerens husstand“</p> <p><u>Spørgsmål:</u> 1) Kan begrebet »hører til [e]n unionsborgers husstand«, som er anvendt i artikel 3 i direktiv 2004/38/EF, anses for at finde universel anvendelse i hele EU-retten, og hvorledes skal det i bekræftende fald defineres? 2) Hvilke kriterier skal nationale retter i benægtende fald lægge til grund ved bedømmelsen af beviser, således at nationale retter med udgangspunkt i en række faste kriterier kan træffe afgørelse om, hvorvidt en person hører til eller ikke hører til en unionsborgers husstand med henblik på retten til fri bevægelighed?</p>	<p>Udenrigsministeriet Justitsministeriet Udlænding- og Integrationsministeriet Til orientering: Social- og Ældreministeriet</p>	GA	10.03.22
C-159/20	<p>Kommissionen mod Danmark, vedr. brug af betegnelsen ”feta”</p> <p><u>Emne:</u> Sag omhandler Kommissionens stævning mod Danmark med påstand om manglende overholdelse af forpligtelserne vedrørende betegnelsen "Feta".</p> <p><u>Påstande:</u> Påstande: Kongeriget Danmark har forsømt at træffe de nødvendige administrative og retslige foranstaltninger til at hindre eller standse ulovlig anvendelse af beskyttede oprindelsesbetegnelser og beskyttede geografiske betegnelser i henhold til artikel 13, stk. 3 i Kommissionens forordning (EF) nr. 1829/2002 ("forordningen om kvalitetsordninger").</p>	<p>Udenrigsministeriet Justitsministeriet Ministeriet for Fødevarer, Landbrug og Fiskeri Fødevarestyrelsen</p> <p>Til orientering: Patent- og Varemærkestyrelsen</p>	GA	17.03.22
C-624/20	<p>Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid</p> <p><u>Emne:</u> Fortolkningen af TEUF artikel 20 og nærmere bestemt karakteren af den opholdsret, som en tredjelandsstatsborger på baggrund af denne bestemmelse i helt særlige situationer kan aflede af en unionsborger i dennes egen medlemsstat (Zambrano-doktrinen)</p>	<p>Udenrigsministeriet Justitsministeriet Udlændige- og Integrationsministeriet</p>	GA	17.03.22

	<p>Spørgsmål:</p> <p>1. Har medlemsstaterne kompetence til at bestemme, om opholdsretten på grundlag af artikel 20 TEUF i sig selv er af midlertidig eller ikke-midlertidig karakter, eller skal dette afgøres efter EU-retten?</p> <p>2. Såfremt en EU-retlig fortolkning skal finde anvendelse, er der [da] ved anvendelsen af direktiv 2003/109/EF forskel på de forskellige opholdsrettigheder på grundlag af afhængighedsforhold, der tilkommer tredjelandstatsborgere på grundlag af EU-retten, herunder den opholdsret på grund af et afhængighedsforhold, der tilkendes et familiemedlem til en unionsborger på grundlag af [direktiv 2004/38/EF], og opholdsretten på grundlag af artikel 20 TEUF?</p> <p>3. Er opholdsretten på grundlag af artikel 20 TEUF, som efter sin art er afhængig af, at der består et afhængighedsforhold mellem tredjelandstatsborgeren og unionsborgeren og således af begrænset varighed, af midlertidig karakter?</p> <p>4. Såfremt opholdsretten på grundlag af artikel 20 TEUF er midlertidig, skal direktivets artikel 3, stk. 2, litra e), [da] fortolkes således, at denne bestemmelse er til hinder for en national ordning, hvorefter kun indehavere af nationale opholdstilladelser er udelukket fra at erhverve status som fastboende udlænding som omhandlet i direktivet?</p>			
--	--	--	--	--

Liste over sager, der i øvrigt følges af den danske regering:

Forkortelser i sagstypekolonnen:

O-sag = Sagen følges til orientering

F-sag = Sagen følges med henblik på eventuel afgivelse af mundtligt indlæg

Sagsnr.	Titel og kort sagsresumé	Interessent	Sags-type	Proces-skridt	Dato
C-205/20	<p>Bezirkshauptmannschaft Hartberg-Fürstenfeld Spørgsmål: 1. Er kravet om, at sanktioner skal stå i et rimeligt forhold til overtrædelsens grovhed, som er fastsat i artikel 20 i direktiv 2014/67/EU og fortolket i Den Europæiske Unions Domstols kendelser <i>Bezirkshauptmannschaft Hartberg-Fürstenfeld</i> (C-645/18, ECLI:EU:C:2019:1108) og <i>Bezirkshauptmannschaft Hartberg-Fürstenfeld</i> ([forenede sager] C-140/19, C-141/19, C-492/19–C-494/19, ECLI:EU:2019:1103), en direkte anvendelig direktivbestemmelse? 2. Såfremt det første spørgsmål besvares benægtende: Gør en fortolkning af national lovgivning i overensstemmelse med EU-retten det muligt og nødvendigt for de nationale retsinstanser og myndigheder at supplere de nationale sanktionsbestemmelser, som finder anvendelse i den foreliggende sag, med de kriterier vedrørende kravet om forholdsmæssighed, som er fastlagt i Den Europæiske Unions Domstols kendelser <i>Bezirkshauptmannschaft Hartberg-Fürstenfeld</i> (C-645/18, ECLI:EU:C:2019:1108) og <i>Bezirkshauptmannschaft Hartberg-Fürstenfeld</i> ([forenede sager] C-140/19, C-141/19, C-492/19–C-494/19, ECLI:EU:2019:1103), uden at der er udstedt en ny national bestemmelse?</p>	<p>Justitsministeriet Beskæftigelsesministeriet</p>	F-sag	Dom	08.03.22
C-391/20	<p>Boriss Cilevics e.a. 1.1. Udgør en lovgivning som den i hovedsagen omtvistede en restriktion for etableringsfriheden, der er sikret ved artikel 49 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, eller subsidiært for den frie udveksling af tjenesteydelser, der er sikret ved [den nævnte traktats] artikel 56, og for friheden til at oprette og drive egen virksomhed, der er anerkendt i artikel 16 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder? 1.2. Hvilke betragtninger skal der tages hensyn til ved bedømmelsen af om en sådan lovgivning er begrundet, egnet og forholdsmæssig i forhold til dens lovlige formål om beskyttelse af det officielle sprog som et udtryk for national identitet?</p>	Justitsministeriet	O-sag	GA	08.03.22
T-10/20	<p>Italien mod Kommissionen Påstande: —Kommissionens gennemførelsesafgørelse C(2019) 7815 af 30. oktober 2019 annulleres, for så vidt som den pålægger Italien finansielle korrektioner vedrørende revisionsundersøgelserne AA/2016/012, AA/2016/003, AA/2016/015/IT, FV/2016/002/IT og RD1/2016/803/IT. —Subsidiært annulleres samme afgørelse, for så vidt som den anvender en fast korrektion på 143 924 279,14 EUR for regnskabsårene 2015 og 2016 (undersøgelse AA/2016/012, AA/2016/003 og AA/2016/015/IT) i stedet for en engangskorrektion, som opgøres af AGEA, på 64 860 193,65 EUR. —Europa-Kommissionen tilpligtes at betale sagsomkostningerne.</p>	<p>Miljøministeriet Ministeriet for Fødevarer, Landbrug og Fiskeri</p>	O-sag	Dom	09.03.22
C-167/19 P og C-171/19 P	<p>Freistaat Bayern mod Europa-Kommissionen (appel) Påstande: —Den appellerede dom ophæves. —Det fastslås, at det første anbringende i stævningen for Retten er ugrundet. —Sagen hjemvises til Retten med henblik på behandling af de øvrige anbringender. —Sagsøgeren i første instans tilpligtes at betale sagsomkostningerne i første instans og i forbindelse med appelsagen, eller subsidiært for det tilfælde, at sagens hjemvises til Retten, udsættes afgørelsen med hensyn til sagsomkostningerne i første instans og i forbindelse med appelsagen.</p>	Miljøministeriet	O-sag	Dom	10.03.22
C-177/20	<p>"Grossmania" Skal artikel 267 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde fortolkes således, at når Den Europæiske Unions Domstol ved en afgørelse truffet inden for rammerne af en præjudiciel procedure har fastslået, at en bestemmelse i en</p>	<p>Justitsministeriet Social- og Ældreministeriet</p>	O-sag	Dom	10.03.22

	medlemsstats interne retsorden er uforenelig med EU-retten, kan den nævnte bestemmelse heller ikke finde anvendelse i efterfølgende administrative eller retslige procedurer i denne medlemsstat, uanset om de faktiske omstændigheder i den efterfølgende procedure ikke er helt identiske med dem, der har givet anledning til den tidligere præjudicielle procedure?				
C-519/20	<p>Landkreis Gifhorn</p> <p>1. Skal EU-retten, navnlig artikel 18, stk. 1 og stk. 3, i direktiv 2008/115/EF, fortolkes således, at en national domstol, der træffer afgørelse om frihedsberøvelse med henblik på udsendelse, i hvert enkelt konkret tilfælde skal prøve bestemmelsens betingelser, navnlig, at den akutte situation fortsat varer ved, når den nationale lovgiver under påberåbelse af artikel 18, stk. 1, har fraveget betingelserne i artikel 16, stk. 1, i national ret?</p> <p>2. Skal EU-retten, navnlig artikel 16, stk. 1, i direktiv 2008/115/EF, fortolkes således, at den er til hinder for en national bestemmelse, som midlertidigt indtil den 1. juli 2022 tillader, at frihedsberøvede med henblik på udsendelse anbringes i et fængsel, selv om der i medlemsstaten forefindes særlige faciliteter for frihedsberøvede, og ingen akut situation som omhandlet i artikel 18, stk. 1, i direktiv 2008/115/EF gør dette tvingende nødvendigt?</p> <p>3. Skal artikel 16, stk. 1, i direktiv 2008/115/EF fortolkes således, at der ikke foreligger en »særlig facilitet« til anbringelse af personer, der er frihedsberøvet med henblik på udsendelse, allerede når:</p> <ul style="list-style-type: none"> - den »særlige facilitet« indirekte er underlagt samme regeringsmedlem som faciliteter for straffefanger, nemlig justitsministeren, - den »særlige facilitet« er organiseret som en afdeling af et fængsel og dermed ganske vist har sin egen leder, men som en af flere afdelinger af fængslet samlet set er underlagt fængslets ledelse? 	Justitsministeriet	O-sag	Dom	10.03.22
C-538/20	<p>W (Finanzamt B mod W AG)</p> <p>1. Skal artikel 43 [EF] sammenholdt med artikel 48 [EF] (nu artikel 49 [TEUF] sammenholdt med artikel 54 [TEUF]) fortolkes således, at de er til hinder for en lovgivning i en medlemsstat, der forbyder et hjemmehørende selskab i sit skattepligtige overskud at fradrage underskud, der er oparbejdet af et fast driftssted i en anden medlemsstat, når selskabet dels har udtømt alle muligheder for at fradrage disse underskud, som lovgivningen i den medlemsstat, i hvilken dette faste driftssted er beliggende, dels ikke længere modtager indtægter fra dette faste driftssted, således at der ikke længere kan tages hensyn til underskuddene i denne medlemsstat (»endelige« underskud), når der for så vidt angår den pågældende lovgivning er tale om fritagelse af overskud og underskud som følge af en bilateralt indgået aftale mellem de to medlemsstater med henblik på undgåelse af dobbeltbeskatning?</p> <p>2. Såfremt det første spørgsmål besvares bekræftende: Skal artikel 43 [EF] sammenholdt med artikel 48 [EF] (nu artikel 49 [TEUF] sammenholdt med artikel 54 [TEUF]) fortolkes således, at de også er til hinder for lovgivningen i den tyske Gewerbesteuergesetz (lov om erhvervsskat), hvorefter et hjemmehørende selskab hindres i i det skattepligtige resultatet af sin erhvervsmæssige virksomhed at fradrage »endelige« underskud af den art, der er nævnt i det første spørgsmål, og som er oparbejdet af et fast driftssted, der er beliggende i en anden medlemsstat?</p> <p>3. Såfremt det første spørgsmål besvares bekræftende: Kan der i tilfælde af lukning af det faste driftssted, der er beliggende i en anden medlemsstat, foreligge »endelige« underskud af den art, der er nævnt i det første spørgsmål, når der er en i det mindste teoretisk mulighed for, at selskabet på ny etablerer et fast driftssted i den pågældende medlemsstat, i hvis overskud de tidligere underskud i givet fald kan modregnes?</p> <p>4. Såfremt det første og det tredje spørgsmål besvares bekræftende: Kan også sådanne underskud af den art, der er nævnt i det første spørgsmål, og som er oparbejdet af det faste driftssted, udgøre »endelige« underskud, som moderselskabets hjemstedsstat skal tage hensyn til, og som i henhold til lovgivningen i den stat, i hvilken det faste driftssted er beliggende, mindst en gang kan fremføres til et senere skatteår?</p> <p>5. Såfremt det første og det tredje spørgsmål besvares bekræftende: Er forpligtelsen til at tage hensyn til de grænseoverskridende »endelige« underskud størrelsesmæssigt begrænset af de underskud, som selskabet ville have kunnet gøre gældende i den pågældende stat, hvori det faste driftssted er beliggende, hvis ikke den stat udelukkede hensyntagen til underskuddet?</p>	Skatteministeriet	O-sag	GA	10.03.22

C-705/20	Fossil (Gibraltar) Vil skattefritagelse indrømmet af Commissioner of Income Tax i henhold til indkomstskatteloven af 2010 for skat betalt i De Forenede Stater på appellansens indtægter fra royalties [udelades] være i strid med afgørelsen, eller er afgørelsen på anden måde til hinder for [det]?	Skatteministeriet	O-sag	GA	10.03.22
C-716/20	RTL Television 1. Skal begrebet »viderespredning pr. kabel«, som omhandlet i artikel 1, stk. 3, i Rådets direktiv 93/83/EØF af 27. september 1993, fortolkes således, at det, ud over et radio- og tv-selskabs samtidige udsendelse af et andet radio- og tv-selskabs udsendelse, omfatter en samtidig og uforkortet viderespredning pr. kabel til almenheden af en førstegangsudsendelse af radio- eller tv-programmer beregnet for almenheden (uanset om en sådan viderespredning til almenheden foretages af et radio- og tv-selskab eller ej)? 2. Udgør en samtidig viderespredning pr. koaksialkabel af programmer fra en tv-kanal, der sendes via satellit, gennem de forskellige tv-apparater, der er installeret på hotelværelser, en retransmission af sådanne udsendelser, som er omfattet af det i Rådets direktiv 93/83/EØF af 27. september 1993 omhandlede begreb?	Kulturministeriet	O-sag	GA	10.03.22
C-13/21	Pricoforest 1. Skal begrebet »radius af 100 km« i artikel 13, stk. 1, litra b), i forordning nr. 561/2006 fortolkes således, at afstanden i fugleflugtslinje mellem virksomhedens hjemsted og destinationen skal være mindre end 100 km, eller således at køretøjets reelt tilbagelagte vejstrækning skal være mindre end 100 km? 2. Skal bestemmelserne i artikel 13, stk. 1, litra b), i forordning nr. 561/2006 fortolkes således, at udførelsen inden for en måned af transportopgaver henhørende til den i denne bestemmelse omhandlede kategori, hvoraf nogle udføres inden for en radius af 100 km fra virksomhedens hjemsted og andre ved overskridelse af denne radius, med hensyn til undtagelsen af den i artikel 13, stk. 1, litra b), i forordning nr. 561/2006 omhandlede situation fra anvendelsen af denne forordning gennem en national bestemmelse indebærer, at denne undtagelse omfatter alle de berørte transportopgaver, kun transportopgaver udført [uden] [...] overskridelse af radiusen af 100 km eller ingen af dem?	Transportministeriet	O-sag	GA	10.03.22
C-207/21 P	Republikken Polen mod Europa-Kommissionen (appel) <u>Påstande:</u> — Rettens dom af 27. januar 2021 i sag T-699/17, Republikken Polen mod Europa-Kommissionen, ophæves i sin helhed. — Republikken Polens første anbringende i sag T-699/17 forkastes. — Sagen hjemvises til fornyet behandling ved Retten, således at det andet til det femte anbringende, som ikke blev undersøgt i første instans, kan forkastes. — Afgørelsen om sagsomkostninger i forbindelse med sagen i første instans og nærværende appelsag udsættes til	Miljøministeriet	O-sag	GA	10.03.22
T-648/19 og T-704/19	MEKH mod ACER FGSZ mod ACER <u>Påstande</u> —Principalt: —Den anfægtede afgørelse annulleres i henhold til artikel 263 TEUF. —Det fastslås, at kapitel V i Kommissionens forordning 2017/459, som den anfægtede afgørelse er baseret på, ikke kan finde anvendelse i henhold til artikel 277 TEUF. —ACER tilpligtes at betale sagsomkostningerne. —Subsidiært: —Såfremt Retten finder, at forordning 2017/459, som den anfægtede afgørelse er baseret på, ikke skal erklæres uanvendelig, annulleres denne afgørelse i) for det første på grund af manglende kompetence, ii) for det andet på grund af alvorlige procedurefejl og iii) for det tredje på grund af manglende materielt grundlag. —ACER tilpligtes at betale sagsomkostningerne M.fl.	Energistyrelsen	O-sag	Dom	16.03.22
T-113/20	BSEF mod Kommissionen <u>Påstande:</u> — Kommissionens forordning (EU) 2019/2021 af 1. oktober 2019 om fastlæggelse af krav til miljøvenligt design af elektroniske	Miljøministeriet	O-sag	Dom	16.03.22

	skærme i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/125/EF, om ændring af Kommissionens forordning (EF) nr. 1275/2008 og om ophævelse af Kommissionens forordning (EF) nr. 642/2009 annulleres, for så vidt som den forbyder halogenerede flammehæmmere. — Europa-Kommissionen tilpligtes at betale sagsomkostningerne.				
C-232/20	Daimler <u>Spørgsmål:</u> 1. Skal udsendelse af en vikaransat til en brugervirksomhed ikke længere anses for »midlertidig« som omhandlet i artikel 1 i direktiv 2008/104 allerede af den grund, at beskæftigelsen sker på en arbejdsplads, som forefindes permanent, og som ikke besættes på vikarbasis? 2. Skal udsendelse af en vikaransat i en periode på under 55 måneder anses for ikke længere »midlertidig« som omhandlet i artikel 1 i direktiv 2008/104? 3. Såfremt det første og/eller det andet spørgsmål besvares bekræftende, opstår følgende tillægsspørgsmål: 3.1. Har den vikaransatte krav på indgåelse af et ansættelsesforhold med brugervirksomheden, selv om national ret ikke indeholder en sådan sanktion før den 1. april 2017? 3.2. Er en national bestemmelse som § 19, stk. 2, i Gesetz zur Regelung der Arbeitnehmerüberlassung (lov om vikararbejde, herefter »AÜG«) i strid med artikel 1 i direktiv 2008/104, når den første gang med virkning fra den 1. april 2017 foreskriver en maksimal individuel udsendelsesperiode på 18 måneder, men udtrykkeligt ikke tager hensyn til tidligere udsendelsesperioder, hvis udsendelsen ikke længere kan kvalificeres som midlertidig, hvis de tidligere perioder medregnes? 3.3. Kan udvidelsen af den maksimale individuelle udsendelsesperiode overlades til overenskomstparterne? Såfremt svaret er bekræftende: Gælder dette også for overenskomstparter, som ikke har kompetence for den pågældende vikaransattes ansættelsesforhold, men for brugervirksomhedens branche?	Beskæftigelsesministeriet	O-sag	Dom	17.03.22
C-518/20 og C-727/20	Frarport St. Vincenz-Krankenhaus <u>Spørgsmål:</u> 1. Er artikel 7 i direktiv 2003/88 og chartrets artikel 31, stk. 2, til hinder for en fortolkning af en national lovbestemmelse som § 7, stk. 3, i Bundesurlaubsgesetz (den tyske forbundslov om årlig ferie for arbejdstagere), hvorefter den endnu ikke udnyttede ret til årlig betalt ferie for en arbejdstager, som i løbet af ferieåret har mistet arbejdsevnen på grund af sygdom, men som – i det mindste delvist – havde kunnet afholde ferie forud for sin sygdom, ved fortsat uafbrudt mistet arbejdsevne 15 måneder efter ferieårets udløb også bortfalder i den situation, hvor arbejdsgiveren ikke med passende opfordringer og oplysninger faktisk har sørget for, at arbejdstageren er i stand til at afholde sin ferie? 2. Såfremt det første spørgsmål besvares bekræftende: Er fortabelse af retten i tilfælde af fortsat mistet arbejdsevne – under de foreliggende omstændigheder – også udelukket på et senere tidspunkt?	Miljøministeriet	O-sag	GA	17.03.22
C-713/20	Raad van bestuur van de Sociale verzekeringbank <u>Sagen vedrører:</u> 1. Skal artikel 11, stk. 3, litra a), i [forordning (EF) nr. 883/2004] fortolkes således, at en arbejdstager, der bor i en medlemsstat og arbejder på en anden medlemsstats område på grundlag af en kontrakt om vikaransættelse, hvorved tjenesteforholdet ophører, så snart vikararbejdet er færdigt, og derefter genoptages, i de mellemliggende perioder stadig er omfattet af lovgivningen i sidstnævnte medlemsstat, så længe vedkommende ikke midlertidigt har indstillet dette arbejde? 2. Hvilke faktorer er i sådanne tilfælde af betydning ved bedømmelsen af, om der er tale om en midlertidig indstilling af virksomheden? 3. Efter hvilket tidsrum må det antages, at en arbejdstager, der ikke længere har et kontraktmæssigt arbejdsforhold, har indstillet virksomheden i arbejdslandet midlertidigt, med forbehold af konkrete tegn på det modsatte??	Beskæftigelsesministeriet Miljøministeriet	F-sag	GA	17.03.22
C-508/19	Prokurator Generalny <u>Spørgsmål:</u> 1. Skal artikel 19, stk. 1, andet afsnit, artikel 2, artikel 4, stk. 3, og artikel 6, stk. 3, TEU sammenholdt med artikel 47 i chartret om grundlæggende rettigheder samt artikel 267, stk. 3, TEUF fortolkes	Udenrigsministeriet	O-sag	Dom	18.03.22

	<p>således, at en domstol i sidste instans i en medlemsstat i en sag vedrørende en påstand om at det fastslås, at et tjenesteforhold ikke består, kan bestemme, at en person, som er blevet meddelt en afgørelse om udnævnelse til et dommerembede, der er vedtaget på grundlag af bestemmelser, som er i strid med princippet om effektiv retsbeskyttelse, eller på en måde, som ikke er i overensstemmelse med dette princip, ikke skal anses for at være dommer, når den pågældende domstol forsættigt er blevet forhindret i at prøve dette spørgsmål forud for meddelelsen af denne afgørelse?</p> <p>2. Skal artikel 19, stk. 1, andet afsnit, artikel 2 og artikel 4, stk. 3, TEU samt artikel 47 i chartret om grundlæggende rettigheder sammenholdt med artikel 267 TEUF fortolkes således, at princippet om effektiv retsbeskyttelse tilsidesættes, når en afgørelse om udnævnelse til et dommerembede meddeles, efter at en national ret har forelagt et spørgsmål til præjudiciel afgørelse vedrørende EU-rettens fortolkning, hvis besvarelse er afgørende for, om de nationale bestemmelser, som har gjort det muligt at vedtage denne afgørelse, kan anses for forenelige med EU-retten?</p> <p>3. Skal artikel 19, stk. 1, andet afsnit, artikel 2, artikel 4, stk. 3, og artikel 6, stk. 3, TEU samt artikel 47 i chartret om grundlæggende rettigheder fortolkes således, at princippet om effektiv retsbeskyttelse tilsidesættes derved, at retten til domstolsprøvelse ikke er sikret, når afgørelsen om udnævnelse til et dommerembede ved en domstol i en medlemsstat er blevet meddelt på grundlag af en udnævnelsesprocedure, som er blevet gennemført under tilsidesættelse af denne medlemsstats retsforskrifter?</p> <p>4. Skal artikel 19, stk. 1, andet afsnit, artikel 2 og artikel 4, stk. 3, TEU samt artikel 47 i chartret om grundlæggende rettigheder sammenholdt med artikel 267, stk. 3, TEUF fortolkes således, at princippet om effektiv retsbeskyttelse tilsidesættes derved, at den nationale lovgiver har oprettet en organisatorisk enhed inden for medlemsstatens domstol i sidste instans, som ikke er en ret i EU-rettens forstand?</p> <p>5. Skal artikel 19, stk. 1, andet afsnit, artikel 2 og artikel 4, stk. 3, TEU samt artikel 47 i chartret om grundlæggende rettigheder sammenholdt med artikel 267, stk. 3, TEUF fortolkes således, at beslutningen om, hvorvidt en person, der har fået meddelt en afgørelse om udnævnelse til et dommerembede ved en medlemsstats domstol i sidste instans, står i et tjenesteforhold som dommer og har status af dommer, ikke kan træffes af en organisatorisk enhed, der er kompetent efter national ret, hvilken enhed den pågældende person er udnævnt til, og som udelukkende består af personer, hvis udnævnelsesafgørelser er behæftet med de i spørgsmålene to til fire nævnte fejl, og som derfor ikke udgør en ret i EU-rettens forstand, men skal træffes af en anden organisatorisk enhed ved denne domstol, som opfylder EU-rettens krav til en ret?</p>				
C-151/20	<p>Nordzucker e.a. <u>Spørgsmål:</u> 1. Finder det tredje kriterium, som Domstolen har opstillet i sin praksis for anvendeligheden af princippet ne bis in idem, nemlig at det samme beskyttede retlige gode skal være berørt, også anvendelse i tilfælde, hvor konkurrencemyndighederne i to medlemsstater for de samme faktiske omstændigheder og vedrørende de samme personer foruden de nationale retsregler også skal anvende de samme EU-regler (i den foreliggende sag artikel 101 TEUF)? Såfremt dette spørgsmål besvares bekræftende: 2. Foreligger der i et sådant tilfælde, hvor europæiske og nationale konkurrenceregler anvendes parallelt, det samme beskyttede retlige gode? 3. Er det derudover relevant for anvendelsen af princippet ne bis in idem, om den tidsmæssigt første bødeafgørelse, som blev vedtaget af konkurrencemyndigheden i en medlemsstat, tog hensyn til de faktiske indvirkninger af overtrædelsen af konkurrencereglerne i den anden medlemsstat, hvis konkurrencemyndighed først derefter traf afgørelse i den af denne førte konkurrencesag? 4. Foreligger der også i en sag, hvor det på grund af en af procesdeltagerens deltagelse i det nationale kronvidneprogram kun er muligt deklatorisk at fastslå dennes overtrædelse af konkurrencereglerne, en sag, som er underlagt princippet ne bis in idem, eller kan en sådan ren konstatering af overtrædelsen ske</p>	Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen	O-sag	Dom	22.03.22

	uafhængigt af resultatet af en tidligere sag vedrørende pålæg af en bøde (i en anden medlemsstat)?				
C-245/20	<p>Autoriteit Persoonsgegevens Spørgsmål: 1. Skal artikel 55, stk. 3, i den generelle databeskyttelsesforordning fortolkes således, at der ved »domstoles behandlingsaktiviteter, når disse handler i deres egenskab af domstole«, kan forstås den omstændighed, at en domstol giver aktindsigt i procesdokumenter, der indeholder personoplysninger, hvorved aktindsigten sker ved, at der stilles kopier af procesdokumenterne til rådighed for en journalist, således som det er beskrevet i nærværende forelæggelsesafgørelse? 1a. Har det for besvarelsen af dette spørgsmål nogen betydning, om den nationale tilsynsmyndigheds udøvelse af tilsyn med denne form for databehandling i konkrete sager berører domstolens uafhængighed ved beslutningstagningen? 1b. Har det for besvarelsen af dette spørgsmål nogen betydning, at arten af og formålet med databehandlingen ifølge den pågældende retsinstans er at informere en journalist for at sætte denne i stand til at give en bedre dækning af det offentlige retsmøde i et retssag, og det således tilstræbes at tjene hensynet til offentlighed og gennemsigtighed vedrørende retspraksis? 1c. Har det for besvarelsen af dette spørgsmål nogen betydning, om databehandlingen beror på en udtrykkelig nationalretlig hjemmel?</p>	Ministeriet for Fødevarer, Landbrug og Fiskeri	O-sag	Dom	24.03.22
C-533/20	<p>Úpfield Hungary Spørgsmål: Skal bestemmelserne i forordning (EU) nr. 1169/2011 om fødevarerinformation til forbrugere og om ændring af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1924/2006 og (EF) nr. 1925/2006 og om ophævelse af Kommissionens direktiv 87/250/EØF, Rådets direktiv 90/496/EØF, Kommissionens direktiv 1999/10/EF, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2000/13/EF, Kommissionens direktiv 2002/67/EF og 2008/5/EF og Kommissionens forordning (EF) nr.608/2004, navnlig artikel 18, stk. 2, fortolkes således, at der i tilfælde af tilsætning af vitaminer til fødevarer ved betegnelsen for fødevarernes ingredienser ud over vitaminernes betegnelse også skal nævnes deres betegnelse i henhold til de vitaminkilder, der må tilsættes til fødevarer?</p>	Ministeriet for Fødevarer, Landbrug og Fiskeri	O-sag	Dom	24.03.22
C-4/21	<p>Fédération des entreprises de la beauté Spørgsmål: 1) Skal skrivelsen af 27. november 2019 fra chefen for kontoret for »Forbruger, miljø- og sundhedsteknologier« i Europa-Kommissionens Generaldirektorat for det Indre Marked, Erhvervspolitik, Iværksætteri og SMV'er anses for en forberedende retsakt til den afgørelse, hvorved Kommissionen fastslår, hvorvidt en foreløbig foranstaltning i en medlemsstat er berettiget i henhold til artikel 27, stk. 3, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1223/2009 af 30. november 2009 om kosmetiske produkter, når henses til formuleringen af denne skrivelse og til, at der ikke foreligger nogen oplysninger, der viser, at den ansatte, der har underskrevet skrivelsen, er tillagt beføjelse til at træffe en afgørelse på vegne af Kommissionen, eller skal skrivelsen anses for en sådan afgørelse, der giver udtryk for Kommissionens endelige stillingtagen? 2) Såfremt skrivelsen af 27. november 2019 skal anses for en forberedende retsakt til den afgørelse, hvorved Kommissionen fastslår, hvorvidt en foreløbig foranstaltning fra en medlemsstat er berettiget i henhold til artikel 27, stk. 3, i forordning (EF) nr. 1223/2009, kan den nationale ret, når den skal tage stilling til lovligheden af en foreløbig foranstaltning, der er truffet af en national myndighed på grundlag af forordningens artikel 27, stk. 1, i afventning af Kommissionens afgørelse, træffe afgørelse om, hvorvidt denne foreløbige foranstaltning er i overensstemmelse med denne artikel, og i bekræftende fald i hvilket omfang og på hvilke punkter, eller skal retten – så længe Kommissionen ikke har fundet, at foranstaltningen ikke er berettiget – anse denne for at være i overensstemmelse med denne artikel? 3) Såfremt det foregående spørgsmål besvares bekræftende, skal artikel 27 i forordning (EF) nr. 1223/2009 fortolkes således, at den giver mulighed for at træffe foreløbige foranstaltninger, der finder anvendelse på en kategori af produkter, der indeholder samme stof?</p>	Miljøministeriet	O-sag	GA	24.03.22

	<p>4) Såfremt skrivelsen af 27. november 2019 skal anses for en afgørelse, der giver udtryk for Kommissionens endelige stillingtagen til den omhandlede foreløbige foranstaltning, kan gyldigheden af denne afgørelse da anfægtes ved en national ret, selv om den ikke har været genstand for et annullationssøgsmål på grundlag af artikel 263 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, henset til den omstændighed, at formuleringen af denne skrivelse giver anledning til at tro, at der kun var tale om en forberedende retsakt, og at Agence nationale de sécurité du médicament et des produits de santé (den nationale styrelse for lægemiddel og sundhedsproduksikkerhed), som skrivelsen er rettet til, har besvaret denne og givet udtryk for sin uenighed hermed og angivet, at den opretholder sin foreløbige foranstaltning indtil Kommissionen, der ikke selv har svaret, tager endeligt stilling?</p> <p>5) Såfremt det foregående spørgsmål besvares bekræftende, er skrivelsen af 27. november 2019 da underskrevet af en ansat, der har bemyndigelse til at træffe afgørelse på vegne af Kommissionen, og er afgørelsen gyldig, for så vidt som den er baseret på, at sikkerhedsklausulordningen i denne artikel »omhandler individuelle foranstaltninger vedrørende kosmetiske produkter, der tilgængeliggøres på markedet, og ikke generelle foranstaltninger, der finder anvendelse på en kategori af produkter, der indeholder et bestemt stof«, når henses til den fortolkning, der skal anlægges af bestemmelserne i artikel 27 i forordning (EF) nr. 1223/2009 sammenholdt med bestemmelserne i dens artikel 31?</p> <p>6) Såfremt det foregående spørgsmål besvares bekræftende, eller såfremt skrivelsen af 27. november 2019 ikke længere kan anfægtes under den foreliggende sag, skal den foreløbige foranstaltning, der er truffet på grundlag af artikel 27 i forordning (EF) nr. 1223/2009, da betragtes som værende i strid med denne forordning fra begyndelsen eller først fra tidspunktet for meddelelsen af denne skrivelse til Agence nationale de sécurité du médicament et des produits de santé (den nationale styrelse for lægemiddel- og sundhedsproduksikkerhed), eller inden for en rimelig frist regnet fra datoen for denne meddelelse, der er beregnet til at gøre det muligt at ophæve skrivelsen, under hensyn til den usikkerhed, der var forbundet med rækkevidden af denne skrivelse, og den omstændighed, at Kommissionen ikke har svaret styrelsen, der angav, at den »som en sikkerhedsforanstaltning [...] [fastholdt] sin afgørelse af 13. marts 2019 i afventning af, at Kommissionen træffer afgørelse i henhold til bestemmelserne i artikel 27 i forordning (EF) nr. 1223/2009?</p>				
C-19/21	<p>Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid</p> <p>I. Skal artikel 27 i Dublinforordningen, eventuelt sammenholdt med chartrets artikel 47, fortolkes således, at den anmodede medlemsstat er forpligtet til at give ansøgeren, som opholder sig i den anmodende medlemsstat og ønsker overførsel i henhold til Dublinforordningens artikel 8 (eller artikel 9 og 10), eller et familiemedlem til ansøgeren som omhandlet i Dublinforordningens artikel 8, 9 eller 10, ret til et effektivt retsmiddel i form af indbringelse for en domstol af et afslag på overtagelsesansøgningen?</p> <p>II. Såfremt det første spørgsmål besvares benægtende, og Dublinforordningens artikel 27 ikke kan være hjemmel for et effektivt retsmiddel, skal chartrets artikel 47 – sammenholdt med den grundlæggende ret til familiens enhed og barnets tarv (som fastsat i Dublinforordningens artikel 8 til 10 og 19. betragtning hertil) – da fortolkes således, at den anmodede medlemsstat er forpligtet til at give ansøgeren, som opholder sig i den anmodende medlemsstat og ønsker overførsel i henhold til Dublinforordningens artikel 8 (eller artikel 9 og 10), eller et familiemedlem til ansøgeren som omhandlet i Dublinforordningens artikel 8, 9 eller 10, ret til et effektivt retsmiddel i form af indbringelse for en domstol af et afslag på overtagelsesansøgningen?</p> <p>III. Såfremt spørgsmål I eller spørgsmål II (anden del) besvares bekræftende, på hvilken måde og af hvilken medlemsstat skal afgørelsen om afslag på overtagelsesansøgningen truffet af den anmodede medlemsstat, og retten til at indgive et effektivt retsmiddel herimod, meddeles ansøgeren eller familiemedlemmet til ansøgeren?</p>	Udlændinge- og Integrationsministeriet	O-sag	GA	24.03.22